

Nedeľa Krstu Pána

9. január 2022

Lk 3, 15 – 16, 21 – 22

Milé sestry a bratia v Kristovi

Na konci vianočného obdobia slávime ešte sviatok Ježišovho krstu. Krst sa v našom podvedomí spája s narodením dieťaťa. V prostredí náboženstva Izraela sa ale narodenie dieťaťa nespája s krstom, ale s obriezku. Okrem toho, Ježišov krst, ktorý prijal od Jána Krstiteľa bol iný, ako je dnes krst našich detí. Ján udeľoval krst pokánia a zároveň ho evanjelista opisuje ako začiatok Ježišovho verejného účinkovania. Ak si dnes, na prelome vianočného obdobia a obdobia cez rok, pripomínáme Ježišov krst, máme na mysli skôr Ježišov prerod od detstva, od mladosti syna nazaretských rodičov smerom k jeho verejnému účinkovaniu. Ježišov krst tak môže byť inšpiratívny pre naše prežívanie krstu v dospelosti. Ostatne aj v cirkvi sa počas prvých storočí krstili skoro výhradne len dospelí – po náležitej príprave.

Čo nám naznačil Ježišov krst? Prečo Ježiš prijal krst pokánia od svojho predchodcu Jána Krstiteľa? Ježišov krst ukazuje Ježiša solidárneho s nami ľuďmi, s našou potrebou pokánia. Naznačil, že pokánie ako obnovu života potrebuje každý z nás. Pokánie, ak je ozajstné, v sebe vždy skrýva niečo z kúzla začiatku, kúzla nového. Pokánie predstavuje obnovu nášho života. Ježiš, ak opakovane hlásal potrebu pokánia, nechcel nám pripomínať našu hriešnosť (ako to niekedy my robíme), skôr nám pripomínal neustálu obnovu nášho života. Rovnako, ak hovoril, že máme byť ako deti, nemal na mysli infantilitu, detskosť myslenia, ale ochotu otvoriť sa - podobne ako deti - novému začiatku. Pokánie znamená zanechať to, čo nás uväzňuje v našich vlastných obmedzeniach, zanechať úzke perspektívy nášho vlastného ja, a hľadať to, čo nás otvára pre druhého, pre druhých.

Evanjelista hovorí, že pri tomto krste sa zjavil boží duch, ktorý zároveň zjavuje ostatným božie vyvolenie Ježiša. Boží Duch býva symbolicky znázorňovaný plameňom, ohňom. Aj my zvykneme v slovenčine používať spojenie krst ohňom. Máme na mysli skúšku, ktorou sa človeku otvára nový priestor. Oheň je živý, ktorý spaľuje staré, podobne ako voda krstu môže o znamenať aj zánik starého života. To je možné len tam, kde sa vieme otvoriť pre to nové, božie v našom živote. Nové má šancu len tam, kde sa necháme božím duchom inšpirovať. Kde krst neznamenať len tú statickú nezmazateľnú pečať, o ktorej sme sa kedysi učili na hodinách náboženstva – ale aj dynamickosť, živosť, ktorú naznačuje voda, ktorá plynie, tečie.

Pokánie v Ježišových časoch a v časoch prvej cirkvi znamenalo aj obnovu náboženskej praxe. Od rituálne, čisto obradného náboženstva smerom k náboženstvu života. K tomu nás vyzýva aj dnešok. Od dnes kresťanstvo žiada prehodnocovať naše chápanie viery. Otázkou je, či naša viera naozaj súvisí s tým, čo žijeme, ako sa rozhodujeme, ako konáme. Či sú naše úmysly otvorené pre druhého človeka, pre harmóniu života s Bohom a svetom, prírodou, v ktorej žijeme. Ani my (podobne ako v Ježišových časoch) sa nemáme obmedziť v chápaní viery len na to uchovávanie toho pôvodného, skôr nás otázky doby majú viesť k novým odpovediam, k novému chápaniu viery.

Na druhej strane aj tak môžeme nadväzovať na to, čo je. Tak, ako Ježiš nadväzoval na Jána Krstiteľa, a Ján Krstiteľ nemal problém odovzdať svoju štafetu Ježišovi. Aj my by sme mali vedieť vo viere nadväzovať na generácie pred nami, aj keď východiská ich viery boli iné. Tak aby cirkev bola cirkvou

spoločenstva. Prosme preto dnes za to, aby sme nezostali cirkvou individualistov, ktorí sa usilujú len sami o svoju osobnú spásu, ale boli ozajstnou cirkvou novozákonného božieho ľudu.

Viliam Arbet